

TANTxTANT

Modest Guinjoan
Josep Maria Llaurador

Pares i pares

Quan, ja fa uns anys, un responsable de selecció -potser a la recerca de l'objecte d'identificació paterna, tan de moda en aquell moment entre els psicòlegs de base psicoanalista- va preguntar a un candidat què admirava del seu pare, aquest va contestar, amb seguretat i sense pensar-s'ho, que era una bona persona. L'entrevista era el darrer pas. No li van donar la feina; potser va ser una resposta poc executiva.

Ja se sap que la incertesa de les crisis causa inseguretat, que aguditza els defectes de les persones. Molts fills, més dels que es podria esperar, tenen pares empresaris que, malgrat tenir una edat de jubilació, s'aferren amb urpes a l'empresa que els ha donat diners i èxit reconegut socialment, al mateix temps que les relacions familiars es clivellen i l'empresa s'adapta al tempo característic de la tercera edat. Altres empresaris, més sibil·lins, exigeixen, com a contrapartida a la seva retirada, uns ingressos periòdics tan desmesurats que posen fins i tot en perill la viabilitat de l'empresa, ja en mans dels fills. L'afecte familiar, vulguis no vulguis, en surt perjudicat. Sortosament, també n'hi ha que han sabut separar una cosa de l'altra, i la família i l'empresa ho noten i ho agraeixen.

Al contrari del que s'esdevé amb les valoracions que es fan en el si de les empreses, un pare no estima els fills pel que produeixen, sinó pel que són; l'amor dels fills envers els pares tampoc no és pel seu èxit social, per la seva carrera professional o per l'empresa que han creat. Els fills estimen el pare per qui és, per com ha estat amb ells, com a pare, i pels valors genuïnament humans que els ha transmès. I és per això que el recordaran.